

"Т Р И Т Ъ Ж И В О Т А"

Мълчане/.

/Тази вечер ще има едно квакерско събрание. Всички ще мълчат, докато приемете вдъхновение/.

Азъ ви събрахъ тази вечер да ви попитамъ какъ да употребимъ празното си време. Не времето което сте си ангажирали, но празното време. Празното време разваля живота. Онзи, добриятъ майсторъ-сиренаръ като подсирува, трѣбва да направи сиренето съ шупли, да има празно пространство въ него и тогава се счита че той е майсторъ-сиренаръ.

Иска малко да помислите върху метода за работа-какъ трѣбва да се работи. Най-добриятъ методъ за работа за старитѣ кой е? Защото според сегашнитѣ схващания, хората казватъ: стариятъ трѣбва да си почива. Тамъ е най-голямото зло. Казватъ: той е младъ, нека си играе. А кой ще работи? Стариятъ да си почива, младиятъ да играе, а онѣзи на сръдна възраст, на 50-55 год. тѣ ще работятъ. Тѣй имаме 33 год. да работятъ, младитѣ да скачатъ, а старитѣ да почиватъ. Да си наредите една програма на събранията, всѣка недѣля подиръ обѣдъ, по демократически начин ще гласувате за нея. Първото нѣщо, между васъ азъ забѣлзвамъ че има една голѣма дисхармония, която произтича отъ вашия с в е щ е н ъ е г о и з ъ м ъ. Споредъ мене, три вида живота има въ свѣта. Единия го наричамъ материалистиченъ. Такъвъ човѣкъ обича да има овци, говеда, крави, кокошки, кучи, ешви и като му запѣятъ всички, той казва: "Струва си да се живѣе"! Обаче, слѣдъ 20 год. като е слугувалъ на всички, казва: "Много си голѣми тия грижи, уморихъ се, трѣбва малко да изиѣня малко живота си". И почва да продава по малко отъ тѣхъ, защото иска да поживѣе за себе си. Това е втората фаза на свещения егоизъмъ. Дѣцата, жената които не знаятъ побудителнитѣ причини на бащата, който постъпва по този начинъ, казватъ: "Нашиятъ баща какво мисли да прави? Слѣдъ като продаде всичко, какво ще стане съ насъ?" И въ религията, и въ духовния животъ има свещенъ егоизъмъ. Тамъ казватъ: "Да се съсрѣдоточимъ въ себе си". Съ припечеленото можемъ да си поживѣемъ малко, тѣй както нѣй разбираме околния животъ". Третиятъ животъ, свещенския животъ, азъ го наричамъ БОЖЕСТВЕННИЯТЪ. Той е напуцане на свещения егоизъмъ, животъ на пълната съвършенна Божия Любовь, въ която сърцето и човѣш-

вкъя умъ може да се развиятъ напълно. А ние като се срѣщнемъ съ нѣко-
гоу нашитѣ интереси не съвпадатъ, той едно мисли, а азъ друго мисля.

Споредъ първия начинъ на живота ние мислимъ кой какво има, различава-
ме а при втория случай пакъ различаваме, но цомъ дойдемъ да служимъ
на Бога тамъ нѣма различаване, тамъ има само единъ методъ. Сега по то-
ва законъ нѣкой казватъ: "Когато рече Господь". Е, хубаво, заблѣзали
вѣ сте сутринъ малката дойде, каже на дѣтѣто: Стани мама, слънцето е

излязло. А то и отговаря: Още малко. И мислимъ че това е философия.
Дѣтѣто пакъ не е никаква философия! Сега иде въпросътъ, на насъ казвалъ ли
нѣкога нѣкога Господь: "Стани"? Казалъ е нѣкой казва: Когато духътъ
дойде. Може ли да кажете че духътъ не е идвалъ до сега? Идвалъ е и си
отвѣщавалъ. Много дхти е идвалъ и си е замислявалъ. Сега пакъ може да
дойде, че поклоня пакъ ще замине. Този въпросъ е на старитѣ, а не на

младитѣ: младитѣ иматъ време. Въ сегашната епоха ние разрешаваме нес-
редитѣ на живота, неприятноститѣ. Трѣбва да примиримъ всичкитѣ проти-
варѣния онова, което не сме довършили, трѣбва да го довършимъ. Въ туй
направленіе има двѣ мѣрнини. Животнитѣ се събиратъ за да си помагатъ.

Въплитѣ, зинно време се събиратъ, но при особень случай за да напад-
натъ бѣже стану. Въпросътъ е сега, можемъ ли ние при каквито и да е
словеня при каквито мѣнотни и да се намираме, можемъ ли да ги побѣди-
мъ да издлуваме пакъ тѣхъ? Сега отъ чисто християнско гледище, казватъ

"Може". Не теоретически какъ може, но практически въпросътъ стои малко
двиге ние. То какво не наведе на тази мисль: единъ отъ нашитѣ прия-
тели, отъ насъ редноститѣ, ималъ за мене много високо мнѣние, че азъ вси
законъ мога да направя. Лѣжливе схващания! Заболѣва отъ неврастенія, вика

оубкаретѣ, тѣ му казватъ да лежи 45 дена на грѣба си. Съ таква вър-
вѣдѣния нищо не става. То е илюзия. Ако твоята вѣра въ Бога не може да
вѣдѣ поотно ако въ краенъ случай и знаннето, което имашъ не ти помог-
ва, тогава, защо ни е то? Значи у насъ трѣбва да се роди едно желаніе
и да работимъ да работимъ съ законитѣ на живота природа, да съдемъ въ

съгласие съ Бога. Азъ нѣмамъ нищо противъ, ако дойде единъ лѣкаръ и ра-
боти подобно съ тѣя закони добръ дошелъ! Пукне се нѣкоя вена, дойде
злѣкаретѣ, може да я заше. Но ялъ си рѣпа и не си сдѣвкалъ, дойде лѣка-
рѣтъ хитурне инжекция, питами, този лѣкаръ разбирали болѣстѣта? Азъ каз-
вамъ, трѣбва онистително, нищо повече! Тѣя парченца рѣпа трѣбва да из-
стъпнать отъ организмъ, да не ви беспокоятъ. Мнозина отъ насъ сте се на-
ръдѣли съ таква неспѣвкани парченца и това наричатъ: "Новото учение"

2

Не! Това не е новото учение, нито пакъ и божественото учение. Ако вие
имахте Божественото учение до сега свѣтии щѣхте да станете. Сърцето на
единъ влюбенъ момъкъ е щедро и той е вдѣхновенъ. И двамата сж вдѣхно-
вени, по какво се различаватъ? - Тѣ схващатъ еднакво. Сегашното учение
е учение на свещеня егоизъмъ! Искамъ вие да не се самозаблудавате. И
Ако искате да имате резултати, на трѣбва да се заблудавате въ вашитѣ
схващания, трѣбва да знаете какъ започва новото учение. Въ него има тра-
зиренне, едно трансформирание на съзнанието: става една промяна както
когато една гъсеница се прѣобрѣща на пеперуда. Састоятъ влиятелни
жители само на васъ, има и други причини. Въ пълня богатствъ и въ пълна
танали души, милиони изостанали души на земята, които сж извънъ извън
човѣшката еволюция, тѣ не може да използватъ силитѣ на прѣрода, тѣ
сж просияци, но сж много хитри и лукави и използватъ Божествената
на хората. Отъ всички чешпи има между тѣхъ. И като дойдатъ, тѣ се дѣл-
могатъ до нѣкоя ваша слабостъ. За примѣръ, видятъ че вие им е послѣ-
венъ и иска да стане виденъ човѣкъ, прѣвъ министръ въ България и ще
почнатъ да му внушаватъ, че той е даровитъ и че може да стане такъвъ,
да наредити най-строги закони, но като го тѣкнатъ въ тоя път и той си
създаде хляди неприятности. И тѣ послѣ му казватъ: стига, тѣ се умори
вече, отстъпни нека да дойдатъ други, да видитъ резултатитѣ. Но като дой-
датъ другитѣ, почнатъ да го гонятъ, хванатъ го, сядатъ го и го турнатъ
въ драгулника. Защо? Какво спечели? - Нищо. И въ религиозно отношение
облѣзваме пакъ същитѣ слабости. Не ги кажатъ. Въ окултнитѣ науки има
таква и такова сила, което кажешъ ще го направитъ, и послѣ ще заноч-
нешъ да се пичишъ. Всичко това е измислица на тия духове. И ако вие
вникнете по-добрь, ще видите, че то е илюзия, не е Божественото. Сегашна
-мъ вие да различавате. Азъ сега няма да говоря като ясновидецъ като
гледамъ члѣта на лицето ви, той показва, че вие се намирате подъ влия-
нието на тия духове. И понекога става пробуждане и казватъ: "Само тая
ми се умѣтъ". Но казватъ още: "Господи, не видятъ ли?" Не, вие трѣбва
да видите. Сега сме въ една епоха дѣто трѣбва да се пазитъ отъ мумии
влияния. И всички недоразумѣния които има между васъ, се дължатъ все на
тѣхъ. Азъ не сждя никого. Между васъ не имало единъ споръ разумель,
тай да сте го обислили разумно. Трѣбва да кажете: "Видимъ да кажешъ на
братъ си че патѣтъ по-която върви, не е добрь". И тѣ ще му кажешъ
пакъ тия духове друго събтвватъ. Казватъ: "Този видятъ ли тѣ, този ли
демаръ". Ако той е лицедемаръ, лицедемарито трѣбва да има облязи, но тога

ТЖ

-состояние да подобрите вашия материален живот. Сега вие вършите об-
-от ратно и затова имате резултат. Сега пъкой отъ васъ работятъ въ тази
посока, но се колебаете. Онова уравновѣсяване на ума, онази въра, която
имате, става субективна. Трѣбва даж знаете че имате една положителна
опитност, че това което вървате, вие сте го проверили и опитността в
ви да бъде жива. Има два вида опитност: първата е откъсвате едно цѣл-
те и го изгубвате, а другата опитност е, цѣлото което расте въ гради-
ната в, остава живо-то е което индусите наричатъ лотосъ. Когато гово-
ря за Божествената опитност, тя е която расте всѣкога въ Божествената
та градина. Сега отъзи отъ васъ, които се чувствуватъ, че сж стигнали
до известна висота, да се издигнатъ една стъпка по-нагорѣ. Въ бъдаще
не искамъ да сте разбъркани. Защото при Бога ние ще се приближимъ, а той
нѣма да се приближи къмъ насъ. "Приближете се, казва, за да се приближа
къ вамъ". Не, туй състояние е едно отъ най-приятнитѣ. Ще се намърите ка-
то една жена която ражда, плаче, реве, но като роди, забравя всичкитѣ си
скърби и болки. Плачъ ще има, но като родите ще имате едно състояние
отъ най-добритѣ, което не сте изпитвали. Тоя плачъ ще бъде необичновен
Тукъ се търска героизмъ. Не е лесна работа, но е и мъчна. Ние само по
този начинъ можемъ да бъдемъ силни. Дѣто се казва въ Писанието, единъ
ще гоня хиляда, а двама ще гонятъ 10000. Сега често ме питатъ, защо ние
работимъ, а нѣма резултатъ. Защото ние сме останали при свещения егон-
изъмъ. Въ свещения егонизъмъ има питане: "Отъ кое вървамъ си?". Въ Боже-
ственото таково питане нѣма, тамъ казватъ: братко, сестро, лично повече.
Като тѣ срѣщне каже ли ти братко, ти си въ Божественото. Каже ли "Г-не
многоуважаемъ, почитаемъ, имамъ честь да ви срѣщна, ваше високо Прѣпо-
добие и пр. то е учение на свещения егонизъмъ. Въ Божественото има само
братство. И тогава всичкитѣ хора ще ги чувствуватъ блиско до сърцето.
си. При сегашното състояние нѣкой хора не сж въ приятни и казватъ: то-
зи не мога да го търпя. Тѣхъ. Сега нѣкой отъ васъ съ свещения егонизъмъ,
готови ли сте да ликвидирате съ него? Азъ ако ви поставя да гласувате
колко отъ васъ сж оглашени, колко вървощи и колко ученици? Нѣколко с
сж готови за Божествения животъ? Какъ мислите, туй гласуване съ рѣка
ли трѣбва да стане? Съ рѣка нѣма да стане. Съ рѣка много лесно ще го
направите. Цомъ като дойдемъ до това гласуване, азъ ще ви създамъ една
голяма бела, каквато никога не сте имали и ако може да излъзете отъ
тази бела, добръ. Въ свѣта много лесно ще го направите. Ще ви приведа

единъ примѣръ, който казахъ на младитѣ: боли те единъ прѣстъ, ставитѣ,
 гърба, това-онова и се енервирате, образува се единъ голѣмъ цирей и то-
 гава казвате: втасахме я, да бѣха само първите болки. Ще пробиемъ този
 цирей! Та сега ние сме дошли до положението на свещеня егонизъмъ и Гос-
 -подъ ще ни създаде единъ голѣмъ цирей и свещеня егонизъмъ чрезъ ци-
 рея ще пълзѣе навънъ. и ние ще влѣземъ въ това божествено създание,
 нѣма да се енервираме. И сега азъ желая всички да имате не много болъ-
 сти, но само една болѣстъ ако е, да е. Азъ бихъ желалъ сега ние да се
 разпрѣдѣлите и да помислите за работа, за начина на работата. Сега ние
 мислимъ: "Когато му дойде времето", когато рече Господъ, още условия нѣ-
 ма, още знание нѣмаме, чакай да проуча окултизма" и т.н. Вие може да про-
 учите окултизма, да знаете обилната на прѣсти, всичкитѣ стихове да де-
 тирате и пакъ да сте въ свещеня егонизъмъ. Та за сега между братство-
 то има единъ критически духъ, ние виждате само лошите страни повече,
 отколкото добритѣ. И често нѣкой ми се оплакватъ: "едно време много се
 общахме, а сега сме поистинали". Единъ примѣръ ще ви дамъ на нашия бра-
 -тъ Петръ. Единъ старецъ казалъ веднѣжъ: какъвъ пехлванитѣ сѣмъ азъ? и
 за да прѣскачи единъ трапъ, затичалъ се и хопъ въ трапа. Тогава казалъ:
 новоязбоен едно еи грѣши кой. мѣстиненъ это еи отеож, атибоод-ан ато
 е. когато бѣхъ младъ, бѣхъ по-силенъ, но като пълзѣхъ, казалъ: каквото
 бѣхъ за млади години, то е и сега. Младъ и старъ, все едно е. Човѣкъ не
 се измѣня, а само параства. Каквито подбуждени е ималъ на млади, тѣ
 оставятъ, ако е билъ благороденъ, такъвъ ще ни остане. Може ли хитното
 зрѣно да се измѣни? Ние сега върваме, че на младици религиозния човѣкъ
 е билъ жито, а сега станалъ ечимикъ. Турцитѣ казватъ: и да видишь, не въ
 два. Единъ братъ запитва, ами духовното раздани какъ става? Цирѣятъ трѣ
 ова да те накара да родишь. Ще ви приведа слѣдующия примѣръ: отива нѣ-
 кой слугиня на смѣтѣта, тамъ дѣто мирче и почва да я разровя, защото
 господата и е изгубила единъ скъпоцѣненъ камъкъ. Какво търси тя? Лукъ
 въ смѣтѣта има нѣщо цѣнно. Ние сме изгубили много нѣща цѣнни. Цѣнията
 камъкъ се е всѣкога цѣненъ, който го разбира, ще го намѣри и ще го очн-
 сти, а който не разбира нѣма да търси. Новото раждане не е единъ при-
 цѣпъ, то засѣга само външната страна. Душата само развива вложеното, а
 не се влага нѣщо ново въ нея. И динамитътъ за да произведе взривъ, има
 нужда отъ запалка. Духътъ и пълзѣлъ отъ Бога, а новото е условията, ко-
 нто даватъ възможность на развитието на този духъ. Душата на дѣтето не
 се отдѣля отъ душата на майката, а майката може да даде само матерпа-
 ли за да се развие. Ние грѣбова да дойдеть въ срѣзка съ божественото

та не е смисълът. Смисъл на живота е въ това, да обичаш и да те оби-
чатъ. То е смисъла и то е правилното и постоянното. Всички други поло-
жения сж само прѣходни илзии. Тази обичъ ще мине отъ единия свѣтъ въ
другия. Ти усѣщашъ едно ограничение, ако нѣкой си те използва. А идеал
кого на земята е туй: обичта която ние можемъ да имаме единъ къмъ др
другъ безкористно. Физическиятъ свѣтъ безъ тази обичъ губи смисъла си
а и човѣшката обичъ безъ Божествената и тя губи смисъла си. Нѣщата ст
ставатъ цѣлени заради приятеля, който ги дава. Прѣстенътъ отъ приятеля
ти е цѣлени, защото обичашъ приятеля си но въ деня, въ който ще го на-
мѣстятъ, ще намразятъ приятеля си. Обичашъ нѣкого и затуй четешъ къ
къмъ него. Каква промяна става? Подъ думата илзия разбирамъ: не трѣб
ва да правимъ идеята центъръ на живота. Че ще ядемъ, ще ядемъ, но яде
нето е не само-цѣлението. Защото ще дойде време, когато и безъ да работи
шъ ще ядемъ. Нѣкой време да работи всички ще почиваме. Ние казваме: безъ
работна не може на земята. Може, тогава ще дойде приятната работа. Сега
не работимъ, а ние имаме да работимъ. Докато хората живеятъ тѣ,
живятъ въ едно дѣло, учение. Да работишъ не е необходимо. То е една
илзия, както принудителна казва: необходимо е да пия. И по този начинъ, въ
оказан, а пияща само съ пропаша и кости. Тази необходимостъ ние я съз-
даваме, прѣсметамъ иже закона. Господъ казалъ на Адама: "Ето градината
е хубава, а яденето, само ядене не е хубаво. Но той ялъ отъ ябълката и го
и яденето на ябълката е хубаво. Между 000002 - охъм отони жѣ ат. ехъмъ он
оо атъ хубаво, ако имаше се вървѣния и изпълнение. Божия законъ, какво ще бѣ
вѣтънакъто е яденето. Корабника духъ пакъ може да се вървѣ въ пѣр-
вобачалното си положение. Борбата е започнала извънъ рай. Да не се гри
жешъ за яденето. Ако ние всички приемемъ любовта и я приложимъ, св
-етрени ще имаме. Но не съ користолюбива цѣль. Все имайте, че рабо
та е яденето се справятъ. Да работишъ нѣма да се изнудваме. Ще дойде на
ен ядене да ти спомане нѣма да ми плащашъ. Сега при този стрѣбъ ти е
ебнѣяване. Но ти не дѣта е яденето, ще излѣземъ изъ пашкулитъ си. Може да
-се вѣрва, а ние ще дѣта е яденето, казвате: "Вѣра, ама само съ вѣра не ст
става". Вѣрата е яденето, интелегентността, а трѣба и умъ. Умъ е яденето
въ вѣра е" направенъ е яденето, който нѣма вѣра, нѣма и умъ, той все старо
въ вѣра е яденето. Но тази култура изисква много умъ хора. Но съ тѣя вѣр
на вѣра е яденето, който сега имате, ние не можемъ да приложимъ той
мисловъ е яденето. Но това е естествено. Между всички въ им
е яденето. Найпървото е яденето, отъ него имъ е яденето, а то е

"Ето единия от Божественото учение". Всеки може да стане единия обра-
зецъ, само онзи, който напълно го желае. Туй желание ще, щомъ рѣшишь да
изпълнишь Божественото. Докато не го рѣшишь, всички сж противъ, а като
рѣшишь ще кажешъ: "Сега скъсватъ всичко друго, ако некаже оелате сѣ мен
ако ли не-сбогомъ!" И тогава тѣ ще кажатъ: и некаже оелате сѣ мен
тѣрба да има никакво колѣбане. Рѣши ти тѣя не започномъ да се обръне
не съ голѣмото, а съ единъ малкъ опитъ, съ свой-малко отъ Божестве
ния свѣтъ. Ще мислите, азъ ви давамъ тазу съществена услуга. Всеки дѣл
задавайте си въпросъ: мога ли да служа на Господа? Въ прѣтъ може да
се съберемъ, можемъ да глѣчамъ или да рѣшимъ кой кой въпросъ. При
ложение тѣрба да дадатъ примѣръ. Въ прѣтъ може да дадатъ единъ методъ. Сега
собианци тѣрба да дадатъ примѣръ. Въ прѣтъ може да дадатъ единъ методъ. Сега
философетъ прѣди да дадатъ своитъ теорити, даватъ картели. Най-
другитъ философи. Азъ взимамъ този процесъ който казва прѣводата. Най-
първо посѣя сѣмето и то поникне, втората: рѣдвана израстнатъ листа; ми-
натъ се 5-6 години, не цвѣнува, но следъ тѣватъ вънжи: у човека е така,
нѣкой отъ васъ сега може да цвѣнете, но некудъ, а е естествово. Ако сж
мнати 8 години вече, ще цвѣнете. Може да цвѣнете защото имате условия
Пъкъ ако едва сега прониквашъ, казвамъ ти имате условия 2-3 години,
Единъ дѣнь това цвѣтене ще доиде. Сега се въ какви развитието не въров
правилно всички същества отъ астралния свѣтъ разкалятъ това, което сж
изградилъ. Нѣкога сж приятно разположенъ, глѣдай стуй разположение на г
но задържишь, но не се мѣнава 1-2 часа въ тѣмъ вънжи рѣнко, спечеле-
но и пакъ останешъ обдѣнжъ. Следъ една седмица пакъ се боритъ пакъ и
правитъ усилие. Послѣ въ тѣя бесѣди нѣкой отъ васъ може да напише нѣ-
ко което е прѣживѣлъ. Нѣкой да изкажатъ едно свое прѣживѣване, доказа
но съ аргументи, да опитне своята опитностъ. Онзи, който е прѣживѣлъ, знае
какви сж признацитъ. Ако не е изгубилъ човѣка въстѣяние, тѣй ще го носи
съ себе си. Главното е да можемъ да създадемъ една такава атмосфера,
малко по-любвеобилна. Любовта въ е малко ялтика станала, тѣ тѣрба да
се събратъ и да и се даде наклонъ. Въ една тѣ съдѣяние пона, а тѣрба
методитъ на любовта, какво нѣщо е любовта, какво нѣщо е любовта, какво нѣщо е

ТЖ

любвѣта, какви резултати произвежда тя. Защото сега както се описва
любвѣта, то сж само чувства свързани съ живота, цѣлѣстно приятно раз-
положение, а когато дойдемъ до същинската любвѣ, то е нѣко велико.
Ако може да се създаде тази атмосфера, тогава може да ви говоря за
методитѣ на любвѣта, но както сте сега въ тази дисхармония, никога
нѣма да си позволи да говоря за нея, защото тя е свещена да менѣ.
Може да говоря за други работи, а за нея ще оставя въ бъдеще други да
да говорятъ. Когато се образува една атмосфера каквато трѣбва, може да
да ви се дадатъ малкитѣ методи на Божествената любвѣ. То е както ко-
гато вне разправяте една своя опитност, на нѣкого, която считате сво-
енна и почувствувате едно поругание върху нея, тогава вне нѣма да р-
разправяте. Христосъ казва: свещенитѣ работи не трѣбва да се даватъ.
Сегашната любвѣ азъ я оставямъ, ще говоря за любвѣта отъ съвсѣмъ
друго гледище. А тия нѣща ще бъдатъ само едно пояснение. И тогава въ
тази любвѣ може да направимъ опитъ, ако искате. Тя е Божествено съз-
нание, което произвежда всички тия състояния. Вне сега съ своите мис-
ли сплваме Божествено у насъ, вне сами рушимъ. И трѣбва да се отучи-
мъ всички да рушимъ, а трѣбва да градимъ. Нѣкой ти разправя една опи-
тностъ и у тебъ се яви желание, разположение, да кажешъ: "Туй не стру-
ва". Тогава и на себе си врѣдишъ и на него врѣдишъ. Ако може да издър-
жимъ до край, ще имашъ едно измѣнение, но слѣдъ туй ще се появи една ма-
лка радостъ. Трѣбва да има цѣль. - За какво? Обектъ трѣбва да има. Има-
нъ ли обектъ? Бога може да направимъ обектъ. Нѣмашъ ли го като обектъ
нищо не можешъ да постигнешъ. Имашъ ли Бога като едно съзнание всеоб-
емно, всичко можешъ. Нѣмашъ ли го, всѣкога губишъ. Вѣсятъ те, ако ти
можешъ да концентрирашъ твоео съзнание къмъ Бога силно, туй вже
100 пѣти ще се скиса и нѣма да те обѣсятъ. Вне може така да повинишъте
вибрациитѣ на вашитѣ клѣтки, че най-силната стомана става на прахъ.
Но гигантъ трѣбва да бъдешъ. Вне чакаме Господъ да каже+ и да стане.
Не, вне ще кажешъ и то ще стане. Господъ казва: "Кажете и вне и ще ста-
не туй, което искате". Но за да стане туй трѣбва да знаешъ какъ да ис-
кашъ. Когато малкото дѣтъ иска съ любвѣ, баща му се трогва и всичко
дава, но когато синътъ заповѣдва на баща си, той не му дава. Ако вне
съ любвѣ идемъ при Бога, всичко може да стане. Сега и отъ млади отъ
стари се изисква да иматъ сърца, да се научатъ какво нѣщо е Божествената
любвѣ. И казва се: "БОГЪ ТОЛКОВА ВЪЗЛЕВИ СВѢТА, ЩОТО ДАДЕ СИНА СВО-
ЕГА КРИВАРОДНАГО, ЧТО НЕ ПОГНЕЕ ВСѢКИ, КОЙТО ВѢРВА ВЪ НЕГО". И ти ще

7

кажемъ: И азъ толкова възлюбихъ Бога, щото давамъ всичко, въ жертва, за да го позная". Тъй като прѣвърнешъ този стихъ, тогава силата ще дойде. Отъ насъ зариси. Богъ е направилъ, далъ е жертвасега и ние ако приемемъ жертва, ще кажемъ тъй: И азъ толкова възлюбихъ Бога, щото давамъ всичко ко жертва, даза да го позная. То е мотото върху което може да разсъждаватъ. Когато почнахъ да ви говоря, менъ ме хвана хремата. Азъ си го тълкувамъ: тѣзи хора ще имъ говоря, ама тѣ сж хремави. Азъ зная какъ се лѣкува хрема. Човѣкъ киха, значи хремата чрѣзъ носа пализа. Хремави сте, значи умътъ ви е хремавъ и трѣбва да лѣкувате умътъ ви. Всички нечистотии трѣбва да пазватъ навънъ да нѣма мѣсто за микробитѣ. Сега азъ съмъ хремавъ, авне не сже хремави. Тогава ми казватъ тъй: ако ти не си научилъ на истинския методъ, ще бждешъ хремавъ. Съединишъ се съ вашитѣ вибрации и тѣ сж ниски и затуй имамъ хрема. За 5 минути азъ м мога да я прѣмахна, като скъсамъ връзкитѣ си съ васъ. Но време е за насъ, можемъ да мнѣмъ вече къмъ вѣчното-да познаемъ Бога. Нѣкой ще кажатъ: не го ли познаваме. Христосъ казва първо ако може да отидне чашата, не къмъ края казва: сега познахъ, че всичко отъ тебе ми е дадено. Но къмъ края го казва. Като опитаме нѣщата ще познаемъ и тази опитностъ. Трѣбва да познѣемъ, че всич о отъ Бога ни е дадено. Сега изопрате ли петъкъ? Четвъртъкъ да остане. На младитѣ искамъ да кажа, да не правятъ погрѣшитѣ на старитѣ, да се отличаватъ отъ старитѣ, щото ако тѣ правятъ съдитѣ погрѣшки като старитѣ, нѣма да се отличаватъ отъ тѣхъ, а тѣ трѣбва да бъдатъ особенни.

Понеже съмъ още хремавъ, не искамъ да рѣшавамъ този въпросъ. Влоше трѣбва да се говори по-млако. Голѣмитѣ снаряди рѣдко се хвърлятъ. Голѣмитѣ работи не сж лесни. Въ тия собрания има и другъ въпросъ, да м да се тончатъ, да вибриратъ. То е хубавата страна. По евкой пътъ външния свѣтъ изтошава и ти трѣбва нѣколко часа, за да си починешъ.

Тъй като азъ съмъ хремавъ, азъ трѣбва да пазвамъ навънъ да нѣма мѣсто за микробитѣ. Сега азъ съмъ хремавъ, авне не сже хремави. Тогава ми казватъ тъй: ако ти не си научилъ на истинския методъ, ще бждешъ хремавъ. Съединишъ се съ вашитѣ вибрации и тѣ сж ниски и затуй имамъ хрема. За 5 минути азъ м мога да я прѣмахна, като скъсамъ връзкитѣ си съ васъ. Но време е за насъ, можемъ да мнѣмъ вече къмъ вѣчното-да познаемъ Бога. Нѣкой ще кажатъ: не го ли познаваме. Христосъ казва първо ако може да отидне чашата, не къмъ края казва: сега познахъ, че всичко отъ тебе ми е дадено. Но къмъ края го казва. Като опитаме нѣщата ще познаемъ и тази опитностъ. Трѣбва да познѣемъ, че всич о отъ Бога ни е дадено. Сега изопрате ли петъкъ? Четвъртъкъ да остане. На младитѣ искамъ да кажа, да не правятъ погрѣшитѣ на старитѣ, да се отличаватъ отъ старитѣ, щото ако тѣ правятъ съдитѣ погрѣшки като старитѣ, нѣма да се отличаватъ отъ тѣхъ, а тѣ трѣбва да бъдатъ особенни.

Понеже съмъ още хремавъ, не искамъ да рѣшавамъ този въпросъ. Влоше трѣбва да се говори по-млако. Голѣмитѣ снаряди рѣдко се хвърлятъ. Голѣмитѣ работи не сж лесни. Въ тия собрания има и другъ въпросъ, да м да се тончатъ, да вибриратъ. То е хубавата страна. По евкой пътъ външния свѣтъ изтошава и ти трѣбва нѣколко часа, за да си починешъ.